

Morgonvandring, 9/10-96. 1.

Det är morgon. Det är oktober. Gula löv lyser längs den ~~af~~falterade stogens gräskant. På somliga ställen täcker den helt asfalten. Buskarna längs stigen lyser som facklor i röda och gula färger och nyponen är lackröda på sin buske. Men många buskar är ännu gröna. Varför rodnar inte alla samtidigt? Har de mänskliga ~~t~~känslor, så att många rodnar lättare än andra?

Jag möter en yngre dam med en hundvalp som sliter i sitt koppel. "Han vill hälsa på alla", säger hon. Han får nosa på mina skor.

"Hälsa på alla", det låter som en vänlig tanke hos hundvalpen. Människor hälsar inte på alla som de möter. Det gläder mig när någon hälsar, även en hundvalp.

Jag blir gladast när jag möter en hop skolbarn och alla ropar "Hej".

På min promenad passerar jag två "dagis". Där ser jag föräldrar lämna sina barn. En flicka ropade "hej gamle gubbe", till mej när hennes pappa släppte ~~av~~

av henne. ^{vid skolan} Pappan ^{säger} sa då: "Så får du inte säga, farbrorn

kan ju bli lessen." Men jag blev glad. Flickan, som kanske var i femårsåldern, var inte förställd utan

fullt

ärlig. Hennes pappa uttryckte en överdriven medkänsla med den gamle.

(Haha)

En ~~annan~~ morgon mötte jag en flicka som nog var i tjuguårsåldern, och hon bar på en guitarr. Hon ropade

glatt" Godmorrn, vilket härligt väder".

Jag undrade vart hon var på väg med sitt instrument i den tidiga morgonstunden, men hann inte fråga innan hon var långt borta. Då tänkte jag på Hjalmar Gullbergs dikt om "Människors möte."

På mina morgonvandringar möter jag oftast någon. Mest är det hundägare och skolbarn. Utom dessa möter jag dagen när den är ny och solen som glöder i öster. Sommarminnen^{na} vilar i den mjuka lövdrivan.

Hjalmar Gullberg:

Byta ett ord eller två

gjorde det lätt att gå

alla människors möte

borde vara så.